

Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA
2015
7. volební období

189.

USNESENÍ
výboru pro evropské záležitosti
z 38. schůze
ze dne 14. října 2015

k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se zřizuje krizový relokační mechanismus a mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států /kód dokumentu 11843/15, KOM(2015) 450 v konečném znění/

Výbor pro evropské záležitosti Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR po vyslechnutí informace náměstkyně ministra vnitra Mgr. Moniky Pálkové, MPA, po vyslechnutí zpravodajské zprávy posl. Kristýny Zeliénkové a Marka Černocho a po rozpravě

s c h v a l u j e stanovisko, které je přílohou tohoto usnesení.

Josef Šenfeld v. r.
ověřovatel

Kristýna Zeliénková v. r.
zpravodajka

Marek Černoch v. r.
zpravodaj

Ondřej Benešík v. r.
předseda

**Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se zřizuje
krizový relokační mechanismus a mění nařízení Evropského
parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým
se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k
posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním
příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v
některém z členských států**

**KOM(2015) 450 v konečném znění, kód Rady 11843/15
Interinstitucionální spis 2015/0208/COD**

- **Právní základ:**
Článek 78 odst. 2 písm. e) Smlouvy o fungování Evropské unie.
- **Datum zaslání Poslanecké sněmovně prostřednictvím VEZ:**
14. 9. 2015
- **Datum projednání ve VEZ:**
24. 9. 2015 (1. kolo)
- **Procedura:**
Řádný legislativní postup.
- **Předběžné stanovisko vlády (dle § 109a odst. 1 jednacího řádu PS):**
Datované dnem 1. 10. 2015, doručené do výboru pro evropské záležitosti dne 12. 10. 2015 prostřednictvím systému ISAP.
- **Hodnocení z hlediska principu subsidiarity:**
Návrh není v souladu s principem subsidiarity (viz dále).
- **Odůvodnění a předmět:**

Předložený návrh je součástí druhého legislativního balíčku předloženého v reakci na aktuální migrační krizi v Evropě. Oba balíčky byly Komisí přijaty na základě *Evropského programu pro migraci*¹, který Komise představila 12. května 2015 jakožto plán jejích iniciativ v oblasti migrace na následujících pět let. Program je rozčleněn do tří základních částí, přičemž první z nich se věnuje okamžitému řešení aktuální nepříznivé situace ve Středomoří, zatímco ostatní dvě části obsahují spíše dlouhodobější strategická opatření směřující k účinnému řízení migrace do budoucna. Pokud jde o bezprostřední reakci, Komise zde navrhla některé konkrétní kroky ze strany EU, jenž by podle ní mohly pomoci zastavit či zmírnit průběh a důsledky stávající migrační krize (v té době ještě především ve vztahu k jihoevropským státům). Z těchto návrhů následně vzešel první soubor opatření z 27. května 2015, na který Komise navázala druhým souborem opatření představeným 9. září 2015.

¹ Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů – Evropský program pro migraci (KOM(2015) 240 v konečném znění).

Návrh navazuje na dočasné relokační mechanismy schválené formou rozhodnutí Rady 14. září 2015 (relokace 40 000 osob z Itálie a Řecka) a 22. září 2015 (relokace 120 000 osob z Itálie a Řecka, příp. jiného členského státu). Obdobný mechanismus chce nyní Komise zavést natrvalo tak, aby jej mohla pružně aktivovat, kdykoli budou naplněny znaky krizové situace, tj. kdy některý z členských států přestane zvládat zvýšený příliv žadatelů o mezinárodní ochranu na své území. Komise pro zavedení trvalého relokačního mechanismu zvolila formu **změny dublinského nařízení**². Tento mechanismus by tak měl představovat určitý výjimečný postup v rámci běžně aplikovaných dublinských pravidel, který bude možné využít pouze omezeně, v mimořádných situacích podobných té, která nastala na jižní vnější hranici v uplynulém půl roce (selhání azylových systémů Itálie a Řecka).

Předešlé dva dokumenty zavádějící dočasný relokační mechanismus vycházely z čl. 78 odst. 3 SFEU, který umožňuje **jednorázově** reagovat na mimořádné situace náhlého přílivu státních příslušníků třetích zemí na území členských států. Pro zavedení **trvalého mechanismu** však již Komise musela ze zřejmých důvodů vyjít z odlišného právního základu, a sice z čl. 78 odst. 2 písm. e) SFEU, který umožňuje Radě společně s Evropským parlamentem přijímat **řádným legislativním postupem** opatření týkající se společného evropského azylového systému, pokud jde o kritéria a mechanismy pro určení členského státu příslušného pro posouzení žádosti o azyl nebo doplňkovou ochranu (tj. právní základ pro přijímání a změnu dublinských pravidel).

- **Obsah a dopad:**

Podstatou návrhu je **včlenění nové kapitoly VII do textu dublinského nařízení** upravující podmínky spuštění krizového relokačního mechanismu. Tato kapitola zahrnuje čtyři nová ustanovení – čl. 33a až 33d.

Podle čl. 33a bude moci být mechanismus aktivován, zjistí-li Komise, že některý členský stát čelí **stavu nouze** v té míře, že je ohroženo uplatňování dublinských pravidel vzhledem k extrémnímu tlaku na jeho azylový systém v důsledku intenzivního a neúměrného přílivu státních příslušníků třetích zemí. Za tímto účelem bude Komisi nápomocen EASO³ a agentura Frontex⁴, které jí budou pravidelně informovat o vývoji situace. Komise následně **ověří**, zda se skutečně jedná o stav nouze, tj. zda se doopravdy jedná o extrémní tlak ve vztahu k velikosti daného členského státu a jeho skutečně dobře připravenému azylovému systému, který funguje plně v souladu se všemi unijními pravidly. Při tomto posuzování zohlední nárůst celkového počtu žadatelů o azyl a nelegálních vstupů státních příslušníků třetích zemí za posledních 6 měsíců v porovnání se stejným obdobím v předešlém roce. Stejně tak zohlední počet žádostí o azyl v přepočtu na obyvatele za uplynulých 18 měsíců ve srovnání s unijním průměrem.

Jestliže na základě výše uvedených skutečností dospěje k závěru, že jsou naplněny podmínky nouzového stavu, bude moci v souladu s čl. 45 dublinského nařízení vydat **delegovaný akt**⁵, kterým určí počet osob, jenž mají být z daného členského státu relokovány a zároveň stanoví dobu uplatňování tohoto krizového mechanismu.⁶ Na základě distribučního klíče pak konkretizuje, kolik osob má být přijato jednotlivými členskými státy. Při určení celkového počtu osob, které mají být relokovány, přihlédne

² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

³ Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu: <https://easo.europa.eu/>.

⁴ Evropská agentura pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích: <http://frontex.europa.eu/>.

⁵ Tj. akt v přenesené pravomoci. Přenesení pravomoci na Komisi umožňuje čl. 290 SFEU.

⁶ Návrh předpokládá, že to nebude více, než 2 roky.

především ke kapacitě azylového systému daného členského státu, jeho předchozím solidárním aktivitám, ale i rozsahu, ve kterém on sám projevy solidarity využíval, a k počtu žádostí o azyl v přepočtu na obyvatele za uplynulých 18 měsíců (především pak v posledních 6 měsících) v porovnání s unijním průměrem. Celkový počet osob nesmí přesáhnout 40 % počtu žádostí o azyl podaných v tomto členském státě v uplynulých 6 měsících.

Distribuční klíč k rozdělení určených osob mezi jednotlivé členské státy je podrobněji rozveden v příloze k tomuto návrhu (obsahuje detailní vzorec výpočtu). Tento klíč stejně jako předešlé dva (dočasné) relokační mechanismy zohledňuje především kritéria velikosti populace daného členského státu (váha 40 %), aktuální výše jeho celkového HDP (váha 40 %), průměrného počtu spontánních žádostí o azyl a znovuusídlených osob na 1 milion obyvatel v předešlých 5 letech (váha 10 %) a aktuální míry nezaměstnanosti (váha 10 %).

Podobně jako v případě druhého dočasného relokačního mechanismu pak návrh upravuje **postup v situacích, kdy by se některý členský stát ze závažného důvodu nemohl relokací účastnit**. Do jednoho měsíce od vstupu delegovaného aktu v platnost má takový členský stát možnost ve výjimečném případě oznámit Komisi, že dočasně není schopen žadatele o azyl přijímat. Svůj postup zároveň musí řádně zdůvodnit. Komise uvedené důvody posoudí a vydá rozhodnutí, kterým ho může na dobu jednoho roku osvobodit od povinnosti podílet se na relokacích. Takové osvobození pro něj zároveň bude znamenat, že musí do rozpočtu EU poskytnout **finanční příspěvek ve výši 0,002 % HDP**. Bude-li se na relokacích účastnit pouze částečně (než jak bylo původně Komisí stanoveno), příspěvek bude proporcionálně snížen. Uvedená částka má sloužit k financování pomoci na podporu úsilí vynakládaného všemi ostatními členskými státy s cílem vypořádat se s krizovou situací a s důsledky neúčasti tohoto členského státu na relokacích. V návaznosti na uvedené rozhodnutí pak Komise přistoupí k redistribuci osob přidělených tomuto členskému státu ve prospěch ostatních (formou změny delegovaného aktu).

Do relokačního mechanismu mohou být zahrnuty pouze osoby, které v daném členském státě podaly žádost o azyl (a jednoznačně potřebují mezinárodní ochranu), a tento stát by byl zároveň podle dublinských pravidel příslušným k jejímu posouzení. Zároveň musí být tyto osoby státními příslušníky zemí, v jejichž případě bylo v minimálně 75 % případů za uplynulé čtvrtletí v rámci celé EU rozhodnuto o poskytnutí azylu kladně.⁷

Členský stát, z něhož bude relokováno do ostatních členských států, musí na oplátku splnit povinnosti stanovené v § 33d návrhu. V den vstupu delegovaného aktu v platnost musí předložit Komisi plán obsahující opatření na zajištění náležitého provedení relokačního mechanismu. Následně pak musí tato opatření v plném rozsahu provést. Pokud by své povinnosti nesplnil, Komise může uplatňování relokačního mechanismu pozastavit (opět formou delegovaného aktu).

Pravomoc Komise vydávat v této věci delegované akty je návrhem omezena na dobu **5 let** s tím, že před uplynutím tohoto období bude vypracována podrobná zpráva hodnotící její provádění. Pokud se Evropský parlament ani Rada EU nevypraví proti jejímu prodloužení (nejpozději 3 měsíce před jejím uplynutím), bude prodloužena automaticky o dalších 5 let. Oba tyto orgány však mohou přenesení této pravomoci na Komisi kdykoli zrušit. Další pojistkou proti libovůli Komise je možnost těchto orgánů vyslovit proti konkrétnímu delegovanému aktu námitky, a to ve lhůtě 2 týdnů ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen (z jejich podnětu může být tato lhůta o další 2 týdny prodloužena). Pakliže se tak stane, delegovaný akt nemůže vstoupit v platnost. Jeho uplatňování je pak omezeno lhůtou 2 let.

⁷ Bude posuzováno podle nejnovějších čtvrtletních údajů Eurostatu. V případě osob bez státní příslušnosti bude rozhodující země předchozího obvyklého bydliště.

Pokud jde o konkrétní postup při provádění relokací, příloha k tomuto návrhu obsahuje **podrobná procesní pravidla**, jejichž obsah odpovídá pravidlům pro provádění dočasného relokačního mechanismu ve prospěch Itálie a Řecka, který byl Radou schválen 22. září 2015.⁸

Každý členský stát by měl určit své kontaktní místo a nahlásit jej EASO, který bude v celém procesu plnit funkci podpůrného a koordinačního orgánu. Prostřednictvím těchto kontaktních míst pak budou členské státy minimálně každé tři měsíce oznamovat počty osob, které jsou schopny aktuálně relokovat na své území. Na základě těchto informací pak relokující členský stát s pomocí EASO a styčných úředníků⁹ z jednotlivých členských států určí konkrétní žadatele, kteří by mohli být přemístěni do těchto zemí.¹⁰ Přednost budou mít v souladu s čl. 21 a 22 směrnice 2013/33/EU¹¹ zranitelní žadatelé.¹² Zároveň bude přihlíženo k nejlepším zájmům dítěte a k principu zachování jednoty rodiny (rodinní příslušníci by měli být relovováni do téhož členského státu). V úvahu by měly být brány také další charakteristiky dotyčných osob, které by mohly usnadnit jejich integraci v rámci přijímajícího členského státu (jazykové dovednosti, nejruznější kulturní či sociální vazby atd.). Členské státy budou moci za tímto účelem uvést své preference, na základě nichž relokující členský stát po konzultaci s EASO a styčnými úředníky vypracuje seznamy případných žadatelů o azyl určených pro relokaci do konkrétního členského státu.

Informace o vybraných žadatelích a další relevantní údaje následně budou oznámeny kontaktním místům dotčených členských států, které budou muset vyjádřit souhlas s relokací vybraných osob. V návaznosti na něj pak relokující členský stát přijme rozhodnutí o přemístění určených žadatelů do konkrétního členského státu, o němž žadatele písemně vyrozumí.

Návrh uvádí důvody, pro které bude moci členský stát relokaci konkrétního žadatele odmítnout. Podle bodu 8 přílohy tak bude moci učinit pouze v případě, že budou existovat přiměřené důvody pro to domnívat se, že daná osoba může představovat hrozbu pro národní bezpečnost nebo veřejný pořádek, případně budou existovat vážné důvody pro odmítnutí přiznání statusu uprchlíka podle čl. 12 směrnice 2011/95/EU¹³, nebo vyloučení nároku na přiznání doplňkové ochrany podle čl. 17 téže směrnice.

Pokud jde o samotnou realizaci relokace, přesun vybraných osob by se měl uskutečnit co nejdříve od přijetí rozhodnutí o přemístění. Relokující členský stát bude mít v této souvislosti povinnost předat přijímajícímu členskému státu údaje o dni a času přesunu a veškeré další relevantní informace. Relokace by měla být zrealizována nejpozději ve lhůtě 2 měsíců od doby, kdy daný členský stát oznámí své kapacity k přijetí určitého počtu žadatelů o azyl. Ve výjimečných případech bude možné její prodloužení o další 2 týdny. Pokud se objeví objektivní praktické komplikace na straně relokujícího členského státu, které budou přesun znemožňovat, bude možné prodloužení až o další 4 týdny.¹⁴ Jestliže

⁸ Schválený text rozhodnutí v anglickém jazyce je k dispozici [ZDE](#).

⁹ O jejich jmenování členské státy rozhodnou z vlastní iniciativy.

¹⁰ Nezbytnou podmínkou bude sejmutí jejich otisků prstů a uložení v systému Eurodac.

¹¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu.

¹² Tj. zejména nezletilé osoby, zdravotně postižené osoby, starší osoby, těhotné ženy, osamělí rodiče s nezletilými dětmi, oběti obchodování s lidmi, osoby trpící závažnou chorobou, osoby s duševní poruchou či osoby, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.

¹³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.

¹⁴ Prodloužení bude záviset na dohodě mezi relokujícím členským státem na jedné straně a přijímajícím členským státem na straně druhé.

nebude přesun uskutečněn v uvedených lhůtách, bude za rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu i nadále odpovědný relokující členský stát.

Jestliže se budou žadatelé o mezinárodní ochranu relokaci vyhýbat, budou z tohoto mechanismu vyloučeni. Relokující členský stát pak bude odpovědný za jejich identifikaci, registraci a sejmnutí otisků prstů, které budou evidovány v systému Eurodac.

Co se týče otázky *sekundárních přesunů* relokovaných osob, návrh obsahuje ustanovení o tom, že jestliže osoby požívající mezinárodní ochrany po svém přemístění předloží žádost v jiném členském státě, případně budou pobývat v jiném členském státě, než je stát relokace, bez příslušného povolení, budou povinny se okamžitě vrátit (i nuceně) a členský stát relokace bude povinen je přijmout zpět (v souladu s postupy podle dublinského nařízení). Preambule návrhu však hovoří o dalších opatřeních, která by mohla napomoci zabránit sekundárním přesunům těchto osob. Řešením by podle Komise byla harmonizace podmínek přijímání žadatelů o azyl napříč členskými státy. Dále by podle ní měla být v členských státech zavedena povinnost pravidelného hlášení. Přijímající členský stát by jim pak měl poskytovat pouze věcná plnění (ubytování, stravu a ošacení) a nikoli finanční prostředky, které by jim mohly usnadnit nedovolený přesun do jiných členských států. V průběhu posuzování žádosti o mezinárodní ochranu by jim pak neměl být vydáván cestovní doklad (mimo vážné humanitární důvody).

Dopad na státní rozpočet a právní řád ČR:

Dublinské nařízení je přímo použitelné, a proto nebude nutný zásah do právního řádu ČR. Promítnutí navrženého mechanismu do zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, však nelze vyloučit.

Co se týče dopadu na státní rozpočet, navržený mechanismus zcela jistě přinese zvýšené nároky na veřejné finance spojené především s přijímáním relokovaných osob (administrativní náklady, zřízení ubytovacích kapacit, zajištění bezpečnosti v jejich blízkosti, náklady v sociální oblasti atd.). Jejich výši však v tuto chvíli nelze odhadnout – bude záviset na tom, jak často, v jakém rozsahu a na jak dlouho bude Komise k relokacím přistupovat.

• **Stanovisko vlády ČR:**

Vláda ČR s návrhem jako celkem nesouhlasí. Postup v otázce relokací považuje za ukvapený vzhledem k tomu, že se prozatím neukázalo, že tento koncept skutečně funguje (doposud nebyla zahájena realizace prvního dočasného relokačního mechanismu týkajícího se 40 000 osob z Itálie a Řecka). Všechny dosavadní pokusy podle ní dokazují spíše opak. Nejprve by tak mělo dojít ke zhodnocení fungování již schválených dočasných relokačních mechanismů a až na základě jeho výsledků by pak mělo být přistoupeno k dalším iniciativám v této oblasti. V současné chvíli by se EU podle vlády ČR měla zaměřit primárně na řešení příčin migrační krize a na systémová opatření.

ČR navíc stále není jasné, proč nebylo k řešení stávající migrační krize využito institutu tzv. dočasné ochrany, který je v evropském právu již zakotven a jeho účel je prakticky identický, jako účel relokačních mechanismů. Také v samotném návrhu přetrvává podle ní celá řada nejasností. Kromě zvoleného právního základu a zařazení krizového mechanismu do rámce dublinského nařízení vyvolávají otázky například kritéria pro určení nouzového stavu, ale i některé proměnné klíče na rozdělení celkového počtu osob mezi jednotlivé členské státy (např. jejich předchozí solidární aktivity, funkčnost národních azylových systémů atd.). Stejně tak stále není zřejmé, jak se zabráni sekundárním pohybům relokovaných osob.

- **Předpokládaný harmonogram projednávání v orgánech EU:**

Návrh byl projednáván Radou ve formátu JHA dne 8. října 2015. Harmonogram dalších jednání prozatím není znám. Jednání o něm proběhnu rovněž na úrovni Evropské rady ve dnech 15. a 16. října 2015. Také v Evropském parlamentu již bylo zahájeno jeho projednávání. Dne 22. září 2015 o něm jednal výbor LIBE, který k němu uplatnil řadu připomínek a otázek. Pochybnosti vyjádřil mimo jiné ohledně zařazení krizového relokačního mechanismu do rámce dublinských pravidel.

- **Závěr:**

Výbor pro evropské záležitosti

1. **d ů r a z n ě o d m í t á** zavádění jakýchkoli trvalých mechanismů na povinné přerozdělování běženců v rámci EU, obzvláště pak způsobem, který Komise k tomuto kroku zvolila;
2. navržený mechanismus **p o v a Ź u j e** za nepřijatelný zásah do azylových systémů jednotlivých členských států, tím spíše, že je koncipován jako povinný a neúčast na jeho provádění z objektivních a závažných důvodů je vyvažována povinností odvést určitou finanční částku do rozpočtu EU;
3. plně **s e z t o t o Ź ň u j e** se stanoviskem vlády ČR k této otázce ze dne 1. října 2015;
4. v souladu s čl. 6 Protokolu č. 2 o používání zásad subsidiarity a proporcionality připojeného ke Smlouvám **p ř i j í m á o d ů v o d n ě n ě s t a n o v i s k o** k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se zřizuje krizový relokační mechanismus a mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (KOM(2015) 450 v konečném znění), a to především z následujících důvodů:
 - a. Smlouva o fungování Evropské unie počítá s řešením stavů nouze v jednotlivých členských státech v důsledku náhlého přílivu státních příslušníků třetích zemí v čl. 78 odst. 3, který umožňuje jednorázově přijímat ve prospěch dotčených zemí dočasná opatření; k jejich přijetí je v každém jednotlivém případě třeba souhlasu Rady, která rozhoduje kvalifikovanou většinou po konzultaci Evropského parlamentu. Právní základ, který zvolila Komise, řešení stavů nouze nijak nepředpokládá; naopak má sloužit k řízení standardních migračních toků s tím, že v krizových situacích lze přijmout určitá mimořádná opatření představující výjimku z pravidel přijatých na tomto základě. Začlenění trvalého relokačního mechanismu pro nouzové stavy do rámce dublinských pravidel tak zcela popírá smysl čl. 78 odst. 3 SFEU, stejně jako dosavadní relokační opatření přijímaná Komisí, o nichž rozhodovala Rada, zatímco nyní by o nich měla rozhodovat sama Komise.
 - b. Čl. 78 odst. 3 SFEU navíc k řešení nouzového stavu předpokládá přijímání opatření, která jsou dočasné povahy, tj. jsou přijímána v jednotlivých případech k řešení konkrétní situace a způsobem, který se v danou chvíli jeví být nejvhodnějším. Zavedení trvalého relokačního mechanismu však tomuto

cíli odporuje vzhledem k tomu, že jeho aktivace bude možná v zásadě automaticky, usoudí-li Komise, že se některý členský stát nachází ve stavu nouze. Jeho realizace pak bude v každém konkrétním případě probíhat obdobně v souladu s obecným rámcem, který Komise pro tyto situace vymezila.

- c. Rozhodování o mimořádných relokacích formou delegovaných aktů Komise zároveň dle názoru výboru odporuje čl. 290 odst. 1 SFEU, na základě kterého lze na Komisi přenést pravomoc přijímat nelegislativní akty s obecnou působností, kterými se doplňují nebo mění některé prvky legislativního aktu, které nejsou podstatné. Aktivace navrhovaného krizového relokačního mechanismu však bude mít zcela zásadní vliv na azylové systémy jednotlivých členských států a zároveň velmi citelně zasáhne do vnitrostátních politik v této oblasti. Navrhovanou výjimkou z dublinských pravidel se tak dle názoru výboru do nařízení (EU) č. 604/2013 doplňují prvky navýsost podstatné, které v souladu s citovaným ustanovením SFEU nesmějí být předmětem přenesení pravomoci na Komisi.
- d. Jedním ze základních projevů státní suverenity je právo každého státu zvolit si, jaké osoby budou dlouhodobě či trvale pobývat na jeho území. Z tohoto hlediska, stejně jako z hledisek kulturních a historických, se jeví jako nezbytné, aby úsilí o dosažení cílů stanovených v návrhu zůstalo vyhrazeno členským státům na ústřední úrovni. Jinak řečeno, proklamovaných cílů nemůže být uspokojivě dosaženo na unijní úrovni, ale spíše na úrovni členských států.

- 5. vyzývá vládu ČR**, aby v orgánech EU aktivně usilovala o zablokování přijetí předmětného návrhu;
- 6. žádá vládu ČR**, aby informovala o průběhu a výsledcích projednávání tohoto návrhu jak výbor pro evropské záležitosti, tak i podvýbor pro migraci a azylovou politiku;
- 7. pověřuje** předsedu výboru pro evropské záležitosti, aby v souladu s jednacím řádem Poslanecké sněmovny postoupil toto usnesení prostřednictvím předsedy Poslanecké sněmovny vládě, předsedovi Senátu, předsedovi Evropského parlamentu, předsedovi Rady a předsedovi Evropské komise.

Josef Šenfeld v. r.
ověřovatel

Kristýna Zelenková v. r.
zpravodajka

Marek Černoch v. r.
zpravodaj

Ondřej Benešík v. r.
předseda